

Șerban AXINTE (n. 27 iulie 1976, Iași) este cercetător științific la Institutul de Filologie Română „A. Philippide” al Academiei Române – Filiala Iași, colaborator la mai multe reviste culturale, *Observator cultural*, *Dilema Veche*, *Astra*, *Vatra*. A publicat volumele de versuri: *Starea balanței* (Eurocart, 1996), *Pragurile Apeiron* (ouTopos, 1999), *lumea ți-a ieșit așa cum ai vrut* (Vinea, 2006, 2015) și *păpădia electrică* (Casa de pariuri literare, 2012), studiul *Definițiile romanului. De la Dimitrie Cantemir la G. Călinescu* (Timpul, 2011) și *Gabriela Adameșteanu*. Monografie, antologie comentată, receptare critică (Tracus Arte, 2015). A coordonat, împreună cu Lia Faur, volumul colectiv *Cum citesc bărbații cărțile femeilor* (Polirom, 2017). Este coautor al *Dicționarului general al literaturii române* (coord. Eugen Simion) (Univers enciclopedic 2004-2009). A primit PremiulUSR – Filiala Iași pentru poezie (2013) și Premiul „Lucian Blaga” al Academiei Române pentru critică literară (2013). A fost membru al Uniunii Scriitorilor din România din 2009, până în 2017, când și-a dat demisia.

Șerban Axinte

Scrâșnetul dinților

Poeme

R o t o n d a
CARTIER

Bad-uri

1. „a trecut vizita...”	9
2. „ușile ți s-au trântit în nas...”	10
3. „ți s-a părut că ai văzut ceva...”	11
4. „sunt un personaj problematic...”	12
5. „în mine a murit neconsolat un muzician...”	13
6. „îți dau un dos de labă de-ți moare și-o mătușă...”	14
7. „lumea n-o să mai fie salvată de noi...”	15
8. „ești acum în pielea goală în plină stradă...”	16
9. „nimic...”	17
10. „m-am săturat să vă dau dreptate...”	18

Vitrina frigorifică

respirație asistată	23
trei tablete de nurofen forte	24
playmate	25
* * *	26
vitrina frigorifică	27
dragă prietene,	28
unui tată	29

Viața la business class

19, rue du gros caillou	33
amintirea	34
cei doi	35
bipolar reddit	36
cea mai cinstită formă de dragoste	37
dumnezeu îngăduie blasfemia	39

tu ești	40
copilul cenușiu	41
rana	42
ochii lui shiva	43
fluturile de sub cămașă	45
cearcănele	46
fluturii căzuți în cafea	47
în carapace	48
lipitorile	49
amour à paris	50
viața la business class	51
* * *	51
* * *	52
frumusețea cauzează moarte subită	53
eu nu sunt cel adevărat, sunt altul	54
tremurul mâinii	55
* * *	56
amintirile supraexpuse	57
pauza de ceață	58

Sent files

[refuz semnul crucii, lasă-ne să luăm lumină pe scurtătură]	61
* * *	62
[până la 40 nu a avut niciodată liniște]	63
[ca să nu povestesc, am nevoie de liniște]	64
[mă ridic, îmi aud numele, privesc în altă parte]	65
t zero	67
bărbatul tău, bărbatul ăsta bolnav	69
melcul	70
unul dintre noi trebuie să-l ucidă pe celălalt	71

unui fiu	73
bile de gaz	74
să-ți potrivești pașii cu cei ai monstrului din mintea ta	75
* * *	76
în rândul orbilor	77
cuvintele în care ai încredere	79
* * *	80
the new tragedy's chorus	81
scrâșnetul dinților	84
călătoria celor patru sori	86
deversor	89

Bad-uri

1.

a trecut vizita, haloperidol în doze mari pentru cei care vor să uite de ce sunt aici, să mă distrez și eu, îl aștept pe tata care îmi aduce două pachete de țigări, câteva ness-uri, bani nu are, dacă vrei să îți aducă infirmierul o cafea de la automatul de jos trebuie să i-o plătești triplu, altfel nu merge;

tata pleacă de acasă abia după ce a terminat de spus toate rugăciunile, pe vremuri era un fotograf pasionat, acum e singurul om din lume pe care mă pot baza, mă ridică și mă ține în brațe, îmi spune că orice lucru se poate remedia în afară de moarte, îmi dă să beau o ciocolată fierbinte, eu am nevoie de un calmant ca să-i răspund la întrebări.

tatăl meu mă supraveghează ca pe o rolă de film, vrea să se interneze și el ca să aibă grijă de mine, nedelciuc nici să n-audă de așa ceva, apoi, celelalte secții și-ar dori să se poată mândri cu așa pacienți cum avem noi, brumarul, axinte, spineanu, domnul decebal, da și domnul decebal e aici cu noi.

2.

ușile ți s-au trântit în nas, ieși afară milogule, mi-e rușine să merg alături de tine pe stradă, fug, fug și eu în halat și în papuci de casă precum ceilalți dinaintea mea, uite, dorin a murit, a murit, la fel și părintele irineu, cum stă treaba cu sticla aia de cognac, ai văzut, a reușit să o tragă la el cu o sfoară, o bea din două înghițituri, apoi iar în perfuzii, după ce s-a trântit de trei ori în ușa de la farmacie.

mirosim urât, nimeni nu mai dă doi bani pe noi, ah, aici e o capcană, uite, știu un singur număr de telefon pe de rost, îl formez, nu-mi răspunde; telefoanele sunt interzise, ai voie să vorbești doar în prezența cadrelor medicale, să te audă toți, să râdă de tine cât de slab și prost ești, ai văzut, i-ai dat telefonul și acum trebuie să-l legăm de pat.

pe 29 noiembrie am sărbătorit în întuneric, fără țigări singura zi rămasă

eram convins că voi fi înjunghiat pe 1 decembrie, la ora 20 în sala de mese.

3.

ți s-a părut că ai văzut ceva, dincolo de rigor mortis, ai făcut gestul suprem pentru a fi fericită
nimic nu te mai trage în jos, da, da,

nu știi de tine, alții gândesc în bila ta de gaz,
think inside the box, așa ceva nu se poate;

cad în HD, impresia că ai descifrat codul, cad în HD,
toate luminile aprinse deodată,
pui repede mâna la sex;

nu ți se poate întâmpla asta,
e vorba de cu totul altcineva, în mâna stângă perfuzie, în dreapta, transfuzie

mai bine așa decât răstignirea de zi cu zi.

4.

sunt un personaj problematic, repet aceeași greșeală până se plictisesc toți de mine, inventez o călătorie pe sub pavilion, așa voi simți că trag aer proaspăt în piept fără să fiu nevoit să ies din întuneric, excursia mea e programată la 3 dimineața fix, atunci mă trezesc, atunci fumez toate țigările pe care le-am economisit ieri, îmi pregătesc un ness rece din trei pliculețe, îl trezesc pe cătălin și mergem împreună *pe capăt*; acolo, dacă nu facem zgomot și nu-i trezim pe ceilalți, infirmierii ne lasă să stăm până vine doamna laura să dea cu clor; bem cafelele rezemați de scări, în liniște, o viermuială surdă, un vacarm dat pe *silence*

sub noi e magazia cu haine, cele mai mari bucurii din viață le-am trăit în camera asta, îmbracă-te, apoi ștampila rotundă și acasă.

în altă lume se dă deșteptarea la ora 6, după tranchilizantele de seara trecută somnul nostru e un fel de drog, privesc fața cuiva și mi se pare că văd o femeie tânără și frumoasă, nu are ce căuta aici, mă uit în altă direcție și văd doi copii cu ochii sinceri și luminoși, ei chiar sunt aici, ei nu stau niciodată întinși, ei stau așa între coconii de plapumă și nu zic nimic; mai departe în întuneric îl zăresc pe ăla care-și strivește țeasta de stâlpi, simte o plăcere orgasmică să rămână înfipt în oțel.

5.

în mine a murit neconsolat un muzician,
continuă să moară,
mori dracului,
întunericul de afară îmi pare alb orbitor,
ce-mi trebuie muzică acum când am viermi în cap și corpul
întreg începe să mi se atrofieze;

și iarăși totul se rupe, nu mai e timp pentru plânsul în pumni
a trecut vremea noastră,
să fim atenți la toate gândurile care ne trec prin minte,
putem aduce înapoi toți demonii, noi suntem ei,
ne călcăm în picioare unii pe alții, nimeni nu poate ieși din tub

6.

*îți dau un dos de labă de-ți moare și-o mătușă,
nu am țigări nici pentru mine,
degeaba levitați în spatele meu,
am deja un înger păzitor;*

*ceara din ochii mei se topește,
încep să disting ceva*

toată lumea în halate albe ca în prima mea zi.

*am făcut tot ce mi-a stat în putință ca mama să nu
adoarmă și totuși cineva s-a grăbit să stingă lumina. de
atunci ea e un ghem de frică, merge la culcare, știe că are
de ales.*

7.

*lumea n-o să mai fie salvată de noi, alții la rând, alții cu
mai puține leduri pe creier, noi ne rotim, facem rotocoale
ca să putem fi văzuți de sus, Dumnezeu se uită în altă
direcție, dar captăm alte frecvențe, ne turnăm corpurile
în staniol, ne adăpostim inimile mici de frumusețea
anilor ce vor veni, de tristețea celorlalți de după,*

*acum vrem țigări și cafea, mai e până să jonglăm cu
bilele de gaz, până să scriem împreună cea mai profundă
poveste, am auzit că rădăcinile răului irigă organele
sexuale, acum nu putem gândi, gratii, gratii, un petec de
cer, ești bun, dar ai făcut toate alegerile greșite;*

8.

ești acum în pielea goală în plină stradă,
dar nimeni nu se uită la tine,
simți respirația cuiva în ceafă,
nu poate fi decât unda de șoc a fricii

sigur e ceva atroce care vine din credința că nu ai nici o șansă
în fața ta,
tot ce ai gândit e un balast
care circulă prin întreg corpul precum un cheag;

ești în pielea goală pe stradă, compulsiv ca un profet *new age*,
te-ai prins,
soarele e tot o anomalie, o reprezentare *fake* a imaginației

ceva, ceva tot ai înțeles,
nu te-au lăsat prea mult să alergi,
te-au placat cu sticlă,

dar te vei sparge repede,
iar cioburile vor produce ulcerații în tot universul,

când ești gol nu mai ai cui să-i faci vreo mărturisire.

9.

*nimic
nu
te
mutilează
mai
eficient
decât
propria
sensibilitate;*